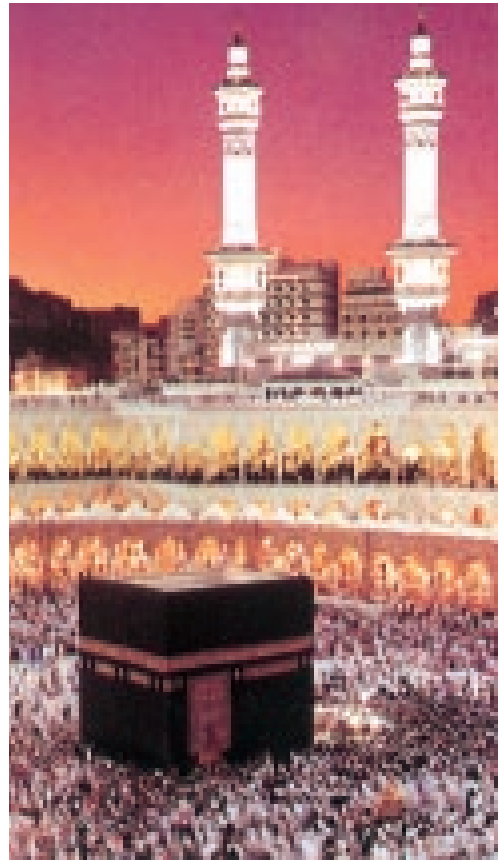

HAC SEYAHATI

Hac Farızamızı yerine getirmek için hazırlığımızı yaptık, 14 Şubat'ta Ottawa'dan yola çıktık. Bu yazımızda başımıza gelen binbir aksiliği aşarak uzun maceralar geçirerek yola çıktuktan üç gün sonra Mekke'ye vardık. Derin bir soluk alıp otelimiz Sahada'ya yerleştik ve hemen Ümre tavafına doğru tekerlekli sandalyelerimizle yola koyulduk. Ümre tavafımızı yaptıktan sonra ihramlarımızdan çıktık. Mümkün olduğunca namazlarımızı Kabe'de cemaatle kılmaya gayret ettik. Bol bol zemzem suyu içtik ve boş vakitlerimizi çarşı pazarda geçirdik. 23 Şubat'ta Medine'ye yola çıktık ve ertesi akşam oraya vardık. Mevde oteline yerleştik. Mescid-i Nebevi'ye çok yakın olduğu için bütün namazlarımızı otelimizde kılabiliyorduk. Bu şehirdeki meşhur Sahaba ve Suhada mezarlıklarında Hazret-i Muhammed, hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Omer ve Hazret-i Fatma'nın mezarlarını ziyaret ettik. Mezarlıkta İranlı hacıların ziyaretlerini yüksek sesle matem havaları söyleyerek yapıyor olmaları oldu. Bir yandan matem ezgileri söyleyip bir yandan dövünüyorlardı.

26 Şubat'ta Medine civarındaki İslami eserleri toplu olarak otobüsle gezdik. Uhud savaşının yapıldığı yeri gördük, Hazret-i Hamza ve diğer şehitlerin mezarlarını ziyaret ettik ve Küba caminde öğle namazı kıldık. Osmanlı'nın İslama olan katkılarından biri olan Hicaz demiryolunun son istasyonunu görmek istedik. Sultan Abdülhamit bu proje için 7 sene hazırlık yaptırıp para toplamış ve son zamanda Mekke Şerifi Hüseyin İngilizlerle birlik olup bu projeyi yok etmiş. İstasyonun personeli ve askerler şehit edilmiş, vagonları parçalayıp kümes, rayları da kesip çatı yapmak için inşaatta kullanmışlar. İçimi sızlatan bir hikaye bu benim. Bir taksi tutup istasyonun yerine gittim ve perişan durumdaki ama hala ayakta duran ana binayı gördüm. Yakındaki camiye girip sorduğum ve öğrendim ki Maarif Bakanlığı bu binayı müzeye çevirecekmiş, binanın arkasındaki meydana park edilmiş kamyonlara şöyle bir baktım ve işte dedim bir muazzam Türk İslam eseri daha böylece tarihe karışıp yok oldu.

2 Mart'ta tekrar Mekke'ye geri döndük. Bu defa çadırlara yerleştik ve sabahleyin Arafat'a gidip ibadetlerimiz yaptık. Pazartesi günü Kurban bayramıydı, birbirimizle bayramlaştık. Bayram boyunca tam üç gün şeytan taşladı herkes. Şeytan taşlarken 35 tane hacı vefat etmiş, biri de Türk'müş diye duyduk. Bayram bitince 8 Mart'ta dönüş hazırlıklarımıza başladık. Binbir eziyetle hazırlanıp yola döküldük, köhne bir otobüsle yedek havaalanına vardık, kağıt işlerimizi tamamladık ve sabah 1:30'da uçağımız kalktı. Dönüşümüz daha kolay oldu, aynı gün Toronto'ya vardık. Evimize dar attık kendimizi. Binbir eziyet çektikten sonra hac vazifemizi yerine getirmiş olduk. **Bu devirde bu teknolojiyle yaşarken orada gördüğümüz şeylere isyan etmemek mümkün değil. Suudi Arabistan Hac dolayısıyla turistlerden bu kadar para topluyor, hac vazifesini yaparken insanların ölmemesini neden beceremiyorlar bilmem.** Biliyorum yolları genişlettiler, artık mescid'in ikinci üçüncü katlarında da namaz kılınabiliyor artık, park yerleri de genişletildi ama her sene hala aynı şey oluyor. İnsancıklar hacca gidip orada ölüp kalıyorlar. **Bence bunun sebebi bizi misafir edenlerin yeterince iyi hazırlık yapamamaları. Yazık bu kadar kazaya bu kadar ölüme.** Neden İslam devletleri biraraya gelip Hac'ı kolay ve tehlikesiz bir tecrübe haline getirecek düzenlemeler yapma yoluna gitmiyorlar?

İç ve dış havadan ve yerden ulaşımın modernleştirilip düzene sokulması gerekiyor. Mescid-il Haram sahasının genişletip fuzuli bina ve çarşıların kaldırılması lazım. Tavafı kolaylaştırmak için yürüyen bant ve merdive koyamazlar mı? Kalabalık yürürken birbirini eziyor. Tuvaletler duşlar hakkında ne yapılması lazım söylememe gerek yok, tahmin edersiniz. Benim intibahim gerekli düzenlemeleri yaparak orada iki milyon insandan çok daha kalabalık bir topluluğun rahat ve ölüm tehlikesi altında yaşamadan ziyaretlerin yapıp bitirebilecekleri yönünde. Umarım yetkililer sesimi duyar ve gerekli tediri alırlar.

Prof. Sait Ketene, Toronto